

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 1. Vtrum in Missa verum & propriè dictum sacrificium offeratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

vel Parochi commissione seu licentia expressa vel rationaliter præsumpta id faciat. Ita Suarez suprâ sect. 2. Vasquez. disp. 219. cap. 2. Laymannus lib. 5. tract. 4. cap. 7. de Euch. qui hanc affert rationem; quod dispensatio Sacramentorum; ac præsertim hujus; quo fideles spiritualiter pascuntur, sit proprium munus pastoris, quod proinde nemo alius sine illius commissione usurpare debet.

SECTIO XI.

De sanctissimo Missæ sacrificio.

PARAGRAPHUS I.

Utrum in Missa verum & propriè dictum sacrificium offeratur.

MISSÆ nomen plurimi ab hebraïca voce, quæ oblationem spontaneam significat, derivare contendunt: alii tamen probabilius (ut Bellarmino videtur lib. 1. de Miss. cap. 1.) dictionem esse latinam existimant à mittendo derivatam; quia per illam obligationes & preces ad Deum mittuntur; vel quia in illius. sine Diaconi vel sacerdotis voce fit missio seu dimissio populi: Patres siquidè Græci nusquam nomen Missæ sed *λειτουργία* usurpasse reperiuntur; quos tamen alias voces Hebraïcas, ut *Pascha, Sabbatum, Alleluja &c.* passim retinuisse videmus.

Quidquid sit de illius nominis derivatione, certum est illud, in Ecclesia antiquissimum & usitatissimum fuisse, ut satis demonstrat eius frequens mentio tum in Conciliis antiquis, tum apud SS. Patres, quos fusè refert Bellarminus loco proximè citato. Et eo nomine, secundum communissimam ac usitatissimam illius acceptionem, significatur actio illa religiosa divinitus instituta, per quam Christi Domini corpus, & sanguis cum sacris quibusdam

busdam ritibus ab Ecclesia præscriptis consecratur, offeratur, ac sumitur. Et de Missa eo sensu intellecta queritur, an sit verum & propriè dictum sacrificium: pro cuius definitionis faciliori resolutione.

Supponimus ex Doctrina S. Thomæ 22. q. 85. a. 2. aliorum communiter Theologorum, sacrificium propriè dictum esse oblationem externam soli Deo factam, quæ testimonium supremi dominij, quod in omnes creaturas earumque vitam & existentiam obtinet (cuius profectum sicut creatæ sunt & cõservantur, sic etiã destrui & nihilari possunt) à legitimo ministro res aliqua sensibilis & permanens ritu mystico consecratur, & transmutatur.

Dicitur 1. (oblatio externa) vt ab internis religionis ritibus discernatur.

Dicitur 2. (soli Deo factam) *quis verò, inquit S. Augustinus 10. de ciuit. c. 4. sacrificandum censuit, nisi et, quem deus aut scivit, aut putavit, aut finxit?*

Dicitur 3. (in testimonium supremi dominij) vt explicetur in quem finem sacrificium offeratur.

Dicitur 4. (à legitimo ministro) non enim cuiuslibet offerre sacrificium; *Nec (vt ait Apostolus Hebr. 5.) qui sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo, tanquam deus.*

Dicitur 5. (res aliqua sensibilis & permanens) vt in testimonio sacrificij propriè dicti excludantur actiones inuicem, quales sunt psalmodiæ, preces &c.

Dicitur 6. (ritu mystico consecratur) id est diuinitati & honori dedicatur: sacrificare enim, vt ait (S. Hieronymus sup. a. 3.) est aliquid sacrum facere.

Dicitur 7. (& transmutatur) ad verum enim & propriè dictum sacrificium requiritur, vt id, quod sacrificatur, transmutetur, vt desinat esse id, quod antè erat: cum enim (vt supra dictum) sacrificium offeratur in testimonium, quod Deus sit summus vitæ ac necis arbiter; hæc testimonio requirit, vt non solum usus rei, sed ipsa etiam substantia Deo offeratur, & in eius honorem consumatur.

Hoc præsupposito, dicendum est in Missa verum & propriè dictum sacrificium Deo offerri. Hæc veritas, quæ

Concilio Trid. sess. 22. cap. 1. definita est tanquam fide credenda, & quã hæretici hodierni præsertim impugnant, probatur 1. ex Malachia cap. 1. sic Iudæos alloquente: *Non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum: & munus non suscipiam de manu vestra, Ab ortu enim solis usque ad occasum, magnum est nomen meum in Gentibus; & in omni loco sacrificatur, & offertur nomini meo oblatio munda: quibus verbis prædicit Propheta (vt explicat S. Aug. lib. 19. de ciuit. cap. 23. cessaturas victimas quas in umbra futurorum offerebant Iudæi, & unum sacrificium gentes à solis ortu usque ad occasum, sicut iam fieri cernimus, oblaturas.*

Probatur 2. ex eo quod Apostolus dixit Heb. 6. quod Christus Dominus factus est Pontifex in æternum secundum ordinem Melchisedech, id est quod, sicut Melchisedech panem & vinum in sacrificium obtulit, sic etiam Christus Dominus corpus & sanguinem suum sub specie panis & vini in sacrificium obtulit, & discipulis suis eorumque in sacerdotio successoribus offerendum tradidit: ita enim hunc Apostoli locum explicant SS. Cypri. Ambr. Hieron. & alij quos refert Bellarin. lib. 1. de Missa cap. 6.

Probatur 3. ex Concil. Nicæno 1. can. 14. vbi statuitur, *Diaconos non habere potestatem offerendi sacrificij, sed solos sacerdotes: & Nicæno 2. act. 6. vbi fit expressa mentio incruenti sacrificij, quod in memoriam passionis Christi à sacerdote offertur, diciturque in eo non imaginem, sed ipsummet Christi corpus offerri.*

Probatur 4. ex Sancto Ambr. cap. 1. in Sanctum Luc. *Cum Sacrificamus, inquit, Christus adest, Christus immolatur: Sancto Gregorio Nilieno orat. 1. de festo Paschæ: Christus non expectat Pilati iudicium, sed ineffabili sacrificij modo præoccupat violentum impetum Iudæorum, ac seipsum offert oblationem pro nobis, sacerdos simul & agnus. Quando verò id accidit? cum nempe corpus suum ad manducandum, & sanguinem familiaribus exhibuit ad bibendum. Et Sancto Aug. lib. 4. de Trinit. cap. 14. Quid gratius offerri aut suscipi potest, quam caro sacrificij nostri, corpus effectum sacerdotis nostri.*

Proba-

Probatur ꝑ. hac ratione: ubicunque reperitur altaria & sacerdotes, ibi sacrificium etiam reperiri esse est, cum non nisi ad sacrificia offerenda usum possint: atqui in Ecclesia Catholica semper fuerunt altaria & Sacerdotes ut constat ex antiquissimis Concilio Calcedonensi act. 1. ubi dicitur Patres Concilii confecerunt in Ecclesia. *Ante cancellos sanctissimi altaris*; & Laodicen. can. 19. ubi statuitur *Salis sacratis licere ad altare accedere*; & can. 44. prohibetur *Ne mulier ingrediatur ad altare*; & ex Cypr. lib. 1. Epist. 9. ubi prohibet, ne offeratur sacrificium pro Christiano quodam defuncto, qui testamentum mandaverat; *Quia, inquit, non est dignus, ut pro illo sacrificetur, qui sacerdotem Dei ab altari abstraxit.*

Obiiciunt 1. hæretici Christum Dominum in sacrificium vocari & revera esse sacerdotem in æternum: unde dicunt nullos in terris sacerdotes illi esse substituendos, ulla proinde sacrificia ab ipsis posse offerri.

Resp. sacerdotes non substitui Christo Domino, illorum multiplicationem repugnare unitati & æternitati sacerdotii ipsius Christi; sed operari, & sacrificare, alius virtute tanquam ejus Vicarios; sicut, quamvis Christus de se ipso loquens Matth. 23. dixerit *Magister, unus est, Christus*, hoc non obstat, quin sub illo sint jam alii Doctores & Magistri; unde Apostolus. Tim. 2. & Timoth. 1. vocat se *Magistrum & Doctorem gentium*.

Obiiciunt 2. Apostolum Hebr. 10. dixisse Christum una sui oblatione consummasse in æternum sacrificia sanctorum; unde sequitur nos nullo alio sacrificio indigere, nisi unum Christi in cruce sacrificium infinitam & æternam vim habuerit.

Resp. verum esse, quod Christus Dominus una oblatione æternam humani generis redemptionem consummasse fecit; quod tamen non obstat, quin (ut loquitur Concilium Trid. sess. 22. cap. 1.) *Ecclesia sua visibile (sicut hominum turba exigui) reliquerit sacrificium, quo cruentum illud, in cruce peractum, representaretur; ejusque memoria. in*

que saculi permaneret; atque illius salutaris virtus in remissionem eorum, quæ à nobis quotidie committuntur, peccatorum applicaretur.

PARAGRAPHUS II.

Quenam partes Misse ad rationem sacrificiū pertineant.

DE duabus præsertim ipsius Misse partibus controversia est apud Theologos, consecratione scilicet & comunione: an utraque vel una solummodo illarum ad rationem seu essentiam sacrificiū pertineat: de aliis enim, quæ in Missa fiunt, conveniunt omnes, quòd ad essentiam sacrificiū minime pertineant; sed quòd sint tantum ceremoniarum quædam ab Ecclesia instituta quarum aliæ sunt preparatoriarum ad sacrificium, aliæ repræsentativarum eorum, quæ in Passione Christi Domini gesta sunt, aliæ demum significativarum fructus, qui ex illo sacrificio super fideles derivatur.

Sunt autem duæ celebriores Theologorum super hac quaestione sententiæ. Prior est eorum, qui existimant, rationem seu essentiam sacrificiū Misse in sola consecratione consistere. Ita Suarez disp. 76. & plures alii, quos ibidem idem citat, quorum præcipuæ rationes hæc sunt.

Prima, quòd sacri Evangelistæ institutionem hujus sacrificiū referentes solius consecrationis meminerint, nec dicant Christum Dominum corpus & sanguinem suum in illa institutione sumpsisse; quod quamvis S. Thomas 2. 2. q. 81. a. 1. & plurimi alii tum Sancti Patres, tum Doctoresasserant, non est tamen verisimile sacros Evangelistas omissuros fuisse, si ad hujus sacrificiū rationem, & essentiam pertinere existimassent.

Secunda